

Faust în umbra Margaretei

Evenimentul sonor de la O.N.B. din seara zilei de 26.05.2016, cu atmosfera, calitatea, și ineditul lui, a fost poate cel mai potrivit început de epilog pentru întotdeauna prea apropiată Încheiere a stagiunii în curs. Realizat după toate regulile, de fapt secretele unui spectacol de succes: *o veche poveste* frumoasă de iubire, eternizată în mit – cu tot ce implică ea ca trăire, de la sublim la dramatism, de la bucurie la durere, de la dăruire la disperare; *o muzică splendidă*, grea, complexă, monumentală, lirică, dramatică, veselă, melancolică, visătoare, copleșitoare pe alocuri, fără transparențe inițiale; *interpreți valoroși* a căror virtuozitate și expresivitate se pliază perfect pe subiect și *inspirate decoruri*, costume, efecte de lumini, *Faust* de Charles Gounod s-a înscris în acel gen rar întâlnit de Operă în care protagoniștii se înțeleg prin antene numai de ei știute, oferind publicului o fermecătoare seară, plină de emoție, și duos confort. Am ascultat un *cor*, de mult recunoscut ca *Perla instituției* în cauză, dotat cu toate calitățile muzicale, tehnice și emoționale posibile (grație legendarului deja Stelian Olariu); *o orchestră bună*, care sub bagheta dirijorului Adrian Morar s-a depășit pe sine, evidențiind în tălmăcirea ei acuratețe, omogenitate, forță, sensibilitate și o impresionantă paletă de nuanțe; am admirat *excelenta regie* a lui Alexandru Tocilescu – plină de rafinate efecte sugestive ca și *eleganta* și *vioaia coregrafie* semnată de Alexa Mezincescu ce a făcut din Noapte Valpurgiei o plină de culoare și explozivă pagină coregrafică. M-au emoționat și chiar amuzat pe alocuri *evoluțiile convingătoare* și sensibile ale soliștilor vocali; dar m-a întristat profund – excepția -. Este vorba tocmai de tenorul Alexandru Badea, aflat cu siguranță într-o zi proastă pentru vocea sa, care l-a

personificat pe Faust într-un stil inegal, oarecum boulevardier, părând astfel rătăcit într-un subiect și o muzică care nu i se potrivesc. Noroc că la polul opus, partenera sa Crina Zancu a realizat o Margaretă de zile mari, încântând prin jocul scenic și mai ales prin vocea ei catifelată, clară, caldă, cu un remarcabil ambitus, mergând, pe tot parcursul celor aproape 4 ore, într-un crescendo emoțional până la apoteotica scenă din Catedrală, cu care a subjugat definitiv publicul. Bravo, bravo, bravo! Mi-au mai plăcut: Marcel Roșca în Mefisto, care, deși a fost puțin prea explicit în jocul său de scenă, și-a păstrat linia pozitivă a evoluției, devenind ce-i drept mai convingător, muzical vorbind, după Actul I, când calitățile-i vocale și-au regăsit farmecul și forța recunoscută; Vincențiu Țăranu (Valentin) mai ales în scena morții pe care a realizat-o deosebit de frumos, Adriana Alexandru în Martha, Florin Simionca în Wagner și Sidonia Nica în Siebel, cu partiturile lor conturate îngrijit, sensibil și artistic. Așadar, după vizionarea remarcabilei opere a lui Gounod, mă alătur celor mulți, cu aplauze la scenă deschisă, pentru acest foarte bun spectacol care m-a bucurat nespus, în pofida umbrei lăsate de "performanța" personajului principal.

Bravo încă odată!

Crina Zancu

Doina MOGA

Robert Schumann între viață și artă

"...interferențele între viață și artă sunt, în cazul său, mai elocvente decât la oricare alt compozitor al secolului XIX, muzica devenind confesiune autobiografică."
(Valentina Sandu-Dediu)

După cum știm, s-a scris și s-a vorbit mult despre Chopin cel sensibil și naționalist, despre virtuozul Franz Liszt, sau despre cel ce ar putea fi catalogat drept părintele liedurilor, Franz Schubert, și ale sale „schubertiade” care aveau loc în vremurile romantismului timpuriu. Toți acești compozitori reprezintă embleme ale diferitelor perioade ce alcătuiesc romantismul muzical. Ce se întâmplă însă cu Robert Schumann? Care este imaginea lui? Ce anume reflectă lirismul lucrărilor sale? Și mai ales... ce se ascunde de fapt dincolo de existența unor păreri contradictorii, superficiale sau chiar a indifferenței exprimate (în perioada respectivă) la adresa stilului său componistic?

Toate aceste întrebări își află răspunsul în cartea intitulată *Robert Schumann* (Editura didactică și pedagogică, 2014, Colecția Muzica Viva)

scrisă de prof.univ.dr. Valentina Sandu-Dediu. Conținutul acestei cărți cuprinde desfășurarea cronologică a evenimentelor din viața compozitorului, surprinzând elemente detaliate atât sub aspect biografic cât și în privința genurilor muzicale pe care le abordează, fiind evidențiate particularitățile ce definesc stilul acestuia.

În notările introductive ale volumului se observă existența câtorva remarci cu privire la „Schumann și romantismul”, prin prezentarea a două aspecte, respectiv: „Ironia romantică: de la literatură spre muzică” și „Teme ale muzicii romantice în creația lui Robert Schumann”. În cadrul acestora aflăm despre existența unei posibile interpretări a imaginii compozitorului în două ipostaze celebre (*Florestan* și *Eusebius*) precum și detalierea ironiei romantice – prezența umorului și a conceptului de „Witz” (agerime a minții) ca factor determinant pentru evidențierea melogramelor A.(E)S.C.H.; spre exemplu dualitatea și contrastul care conturează o imagine ascunsă a suferinței în *Humoreska*. Urmează desfășurarea respectivelor „Fragmente romantice despre Robert Schumann” (ce cuprinde o serie de subcapitole) în care autoarea prezintă derularea cronologică a episoadelor sub aspect biografic și

detaliază, în același timp, modalitatea de construire și stilizare a discursului muzical în cadrul fiecărui gen abordat de către compozitor. Această parte reflectă impactul pe care l-au avut diverse circumstanțe din cursul vieții sale (în special cele ce o includ pe Clara Wieck, multe dintre lucrări fiind compuse sau dedicate pentru ea) precum și personalitățile care l-au marcat (Schubert, Brahms etc.) sau care l-au influențat sub anumite aspecte (scrierile lui E.T.A. Hoffmann).

În completarea ultimelor pagini este subliniată înrăurirea pregnantă pe care a avut-o acest romantic asupra câtorva compozitori de-a lungul vremii, precum și o „Listă selectivă” a lucrărilor sale. Capitolul „Noua viață a lui Robert Schumann” cuprinde nume precum Brahms, Mahler, Hugo Wolf, Debussy, Alban Berg, György Kurtág, ca fiind doar câțiva din rândul celor ce au arătat admirație și respect pentru stilul schumannian, acest lucru reflectându-se în câteva dintre creațiile lor. Cartea se adresează atât celor care se află specialiștilor cât și melomanilor sau persoanelor care au o afinitate anume pentru acest compozitor și pentru opera sa.

Eliana ZAH